

Секція 2. Проблеми вивчення українського мистецтва від кінця 19 ст. до сьогодення. Методика викладання профільних дисциплін у вищих мистецьких закладах. Інструментарій мистецтвознавця

Участь у конкурсних змаганнях є винятково корисною формою навчання для студентів. Ці змагання сприяють формуванню у них професійних навичок, що в свою чергу сприятиме їхній ефективній адаптації у культурному розмаїтті навчального та професійного середовища.

У колі студентів, що беруть участь у конкурсі та посідають призові та заохочувальні місця, також важливе місце належить студентам-іноземцям. Так, гідне місце у фондах Академії зайняли роботи Ши Цзюньдзе (заохочувальна премія на конкурсі ім. В. Пузиркова за роботу «Процес»), Ке Сунь (1 премія на конкурсі ім. В. Зарецького за роботу «Річка біля м. Радомипль»).

У свою чергу, керівники творчих майстерень, викладачі рисунка та живопису спонукають студентів до участі у конкурсах. Таким чином, стимулюючи конкурсні змагання серед студентів, як один із дійових методичних засобів викладання, зокрема рисунка, розробляв та втілював в навчальний процес учень К. Єлеви, професор кафедри рисунка Володимир Степанович Болдирев (викладав у 1948 – 1993 рр.).

При створенні натурної постановки В.С. Болдирев завжди враховував конкретні завдання з рисунка та підтримував творче виконання поставлених задач серед студентів, відмічаючи їх найкраще вирішення..

Отже, академічна конкурсна діяльність на сучасному етапі розвитку професійної художньої освіти має великий вплив на формування світогляду і фахової підготовки студентів з усіх академічних спеціальностей.

32. Надія Павліченко, асистент кафедри культурології НаУКМА, аспірант (наук. керів. О.М. Петрова)

Художній ринок кінця 19 століття: Київ і Петербург, порівняльний аналіз

Ключові слова: художній ринок, Російська імперія, цінова політика, приватні замовлення.

Художній ринок – це механізм взаємодії між виробником мистецького продукту (автором твору) або власником твору (вторинний ринок) та споживачем (покупцем твору), який відбувається за допомогою посередників за економічними законами попиту і пропозиції, тобто ціноутворення, та конкуренції у просторі певного сегменту мистецтва. Художній ринок характеризується унікальністю створеної продукції, впливом на процес ціноутворення і відносин продавець-покупець з боку соціально-культурного становища та інформаційного середовища і відповідає всім характеристикам загальноекономічних ринків.

У Російській імперії вільне мистецтво, не пов'язане безпосередньо з потребами церкви, стало розвиватися набагато пізніше, ніж в західноєвро-

Секція 2. Проблеми вивчення українського мистецтва від кінця 19 ст. до сьогодення. Методика викладання профільних дисциплін у вищих мистецьких закладах. Інструментарій мистецтвознавця

пейських країнах. Аж до початку 18 століття захоплення світськими формами мистецтва залишалося приватною справою окремих представників правлячої верстви. Воно не впливало на суспільні смаки і не знаходило відображення в державній політиці.

Уже з середини 18 ст. можемо говорити про самостійну школу російського мистецтва, виникнення і розвиток якої пов'язані з Імператорською Академією художеств у Санкт-Петербурзі.

У епоху Катерини II у мистецькому середовищі Санкт-Петербурга художники могли добре заробляти на виконанні приватних замовлень, володіли значною нерухомістю і користувалися успіхом у замовників та колекціонерів. Деякі з них також успішно займалися комісійною торгівлею картинами і антикваріатом.

Художній ринок Києва формувався поступово, але він давав безумовні позитивні результати. Про успіх продажу творів мистецтва київських майстрів, зокрема, знаходимо свідчення у листуванні М. Мурашка 1880–90-х років.

Враховуючи безумовні успіхи зародження і становлення ринку художніх творів Києва, все ж визнаємо його відставання від ринку Петербургу і Москви, не кажучи вже про Західну Європу.

Порівняння цінової політики художнього ринку Петербурга та Києва яскраво демонструє, що положення Києва було периферійним, тому київські митці були надзвичайно залежні від прихильності меценатів.

33. Татьяна Павлова, кандидат искусствоведения, доцент ХГАДИ Арт-акции харьковской «Группы быстрого реагирования» в украинском искусстве 1990-х годов

Ключевые слова: харьковская фотография, арт-акция, «Группа быстрого реагирования», Б. Михайлов, С. Братков, С. Солонский.

«Группа быстрого реагирования» (Борис Михайлов, Сергей Братков, Сергей Солонский) была организована Борисом Михайловым в период пересмотра отношений, перераспределения сил, поиска иных социальных ракурсов в искусстве. Для Михайлова и всей группы это был период освоения новых уровней игры, другой формы работы с политическим материалом, активных взаимодействий с масс-медиа.

Это совпало с новым центрированием художественной сцены для харьковского круга. После презентации харьковской фотографии в Киеве (доклад Т.Павловой: «Харьков как центр неангажированной арт-фотографии») на историческом смотре сил, организованных первым директором Центра современного искусства Мартой Кузьмой (1993),